



## *II. felvonás*

Felemelkedés

## *7. fejezet*

Barátság

*Lám lám, az ifjú Noeya Adane – szólalt meg Sigil a sith fejében. Azonnal eldobta az alkatrészeket, aztán idegesen válaszolt az öregnek.*

*Mit akarsz?*

*A kérdés csak az, hogy te mit akarsz – felelte az öreg. Viszont akarsz még látni a kis Mirát vagy sem?*

*Ha egy ujjal is hozzáérsz, halott vagy, megértetted? – felelte Adane. Lehet, hogy megvoltak a maguk ellentétei Mirával, de ez ez nem változtatott a hozzáállásán. A tiszteletbeli testvéréről volt szó, inkább meghal, minthogy baja essen neki.*

*Merész egy fenyegetés ez tőled – mondta Sigil. Miért nem mondd inkább a szemembe?*

*Hol és mikor, te mocskok? – mondta Noeya.*

*Tudod, hogy hol keress – felelte az öreg, ezután nem szólt hozzá többet.*

Noeya hamar érlelni kezdte az Erőben lakozó sötétséget. Sigil ezelőtt elrejtette magát előle, de most már nem félt felfedni a jelenlétét. Minden kétséget kizáróan meg akart küzdeni vele, amit normál esetben Adane gondolkodás nélkül vállalt volna. De vakon, sebesülten esélye sem volt ellene... A gond csak az, hogy nála volt Mira.

Adane ökölbe szorította a kezét, aztán elindult abba a harcba, amiről tudta, hogy alighanem az élete utolsó küzdelme lesz...

\*\*\*

Mira aktiválta a fénykardját, tovább hátrálva a leszállórampára nyíló ajtó felé. Sigil arcán látszott az élvezet, amit a nő félelme váltott ki belőle. Közeledni kezdett az áldozatához, miközben a hangja megtörte a feszültséggel teli csendet.

– Igazán sajnálatos, ami veled fog történni – jelentette ki Sigil. – Szomorú, hogy ilyen fiatalon érjen véget egy ember élete.

– Miért csinálod ezt? – kérdezte Mira. Amíg a fegyveres kezét maga elé tartotta, óvatosan hátratette a másikat.

– Sok oka van annak, hogy mit miért teszek – felelte Sigil. – Hatalomvágy, kötelességtudat, olykor még becsület is. A te esetemben: tiszta élvezet.

– Mi élvezet van abban, hogy ártasz a másiknak? – vágta rá Wess. Eközben elérte az ajtót, a vezérlőt eltakarva a hátával.

– Többnek érzem magam tőle. – Amíg az öreg válaszolt, Mira a vezérlőhöz emelte a kezét, pillanatok alatt beírta a biztonsági kódot az Erő segítségével. Egy fejfájdító hang árulkodott a kudarcáról.

Gonosz vigyor lett úrrá Sigil arcán.

– Tényleg azt hitted, hogy ilyen könnyű lesz? – mondta a sith.

– Reméltem – felelte Wess, belátva, hogy képtelen lesz elkerülni a harcot. Előre lépett, védekező állást felvéve. – Így muszáj leszek móresre tanítani téged.

– Jujj, de megrémültem! – vágta rá Sigil. – Majd összeszarom magam egy kislánytól, aki még pépest evett, amikor én magával Darth Vaderrel viaskodtam!

– Helyes – felelte Mira. – Becsülj csak alá engem, akár mindenki más, akivel meg kellett küzdenem! Amíg azon forog az agyad, hogy miért nem jelentek rád veszélyt, én már győztem.

– Még egy okos dolog – felelte Sigil. – Miután szembesültem veled, hogy az ellenfelem szarra se tart engem, emlékeztetem rá, hogy igenis erős vagyok, hátha felfigyel rá, hogy ez tényleg így van, aztán még annyi esélyem sem lesz, mint amennyi eleve lett volna – mondta gúnyosan. – Jaj, kedves, Mira, azt kell mondjam, hiányozni fogsz egy részemnek! Kár, hogy a többi ez nem érdekli.

– Akkor gyere és bizonyítsd be, hogy ez tényleg így van – felelte Mira. – Mutasd meg, hogy mekkora egy vívó vagy!

Sigil tudta, hogy Wess az elbizakodottságát használta ellene, de ő túl tökéletes volt ahhoz, hogy ez megállítsa. Megindult az ifjú felé, aztán egy erőteljes kardcsapással sújtott le rá.

Mira még időben a fénykard elé vitte a pengéjét, de nehezebbre esett megállítani a csapást. A sith sokkal erősebb volt nála fizikailag, egy ilyen ellenség ellen csak akkor győzhetett, ha ki tudott térni a támadásai elől. Ehhez megvolt a mozgékonyasága, csak a tere nem. Ezt a helyiség csak afféle összekötő rész volt a leszállórámpa és a hajó többi része között, nem adott elég teret egy nyílt harchoz.

Az öreg is tisztában volt vele, hogy itt övé a helyzeti előny. Esze ágában sem volt megengedni Mirának, hogy egy tágasabb helyre tévedjen, mint például a raktérbe. Gyors és erőteljes támadásokkal kezdte el ostromolni az ellenfelét, akinek hamar fogyatkozni kezdett az ereje.

Alig egy perce kezdődött el a harc, de Mira már csak szapora lélegzetvételekkel tudott levegőt biztosítani a megfáradt izmainak. Két kardcsapás között végiggondolta a lehetőségeit, aztán az egyetlen reális esélye mellett döntött.

Sigil meglepte, hogy Mira megfordult és megint a kijárat felé vette az irányt, ahonnan már sikerült elterelnie őt. Nem gondolta volna, hogy Wess ilyen hamar fel fogja adni a harcot. Úgy tűnt, még az egoista hozzáállása ellenére is túlbecsülte őt. A nő után ugrott, aztán egy vad kardmozdulattal próbálta kivágni alóla a lábát.

Mira már azelőtt ugrani kezdett, hogy az öreg elkezdte a mozdulatot. Átszaltózott a sith fölött, aztán megindult a raktár felé, miközben az ellenfele csak nézett utána. Mégis alábecsülte őt, és most itta meg a levét.

Sigil hamar az áldozata után eredt, de a fital nő gyorsabban futott nála, így nem tudta megállítani őt a raktérig – ahol alig tárolt valamit.

– Ez egy jó lépés volt, ezt meg kell hagyni – jelentette ki Sigil.

– Köszönöm – felelte Wess. – Remélem, hogy kíváncsi vagy a többire, mert még csak most kezdtem belelendülni.

– A fenyegetéssel is szépen haladsz – mondta a sith. – Látod, ha eredménnyel párosítod a szavaidat, az emberek máris tartani kezdenek tőled. Ez már majdnem működött. A gond csak az... Nos... Hogy is mondjam. Az Ataru egyik nagymesterével

állsz szemben. Lehet, hogy te jobban tudsz pattogni a fiatal fejed miatt, de kétségem sincs afelől, hogy ilyen körülmények között is meg tudok birkózni veled.

– Rajta, próbáld csak meg! – felelte Mira, védelmi állást felvéve.

Nem volt biztos benne, hogy Sigil egyből neki fog ugrani, de neki úgy is jó volt, ha nem tesz semmit. Noeya már úton volt, lehet, hogy nem volt a legjobb formájában, de ha összefognak, lesz esélyük.

– Örömmel – mosolyodott el Sigil, aztán elrugaszkodott a talajról.

Mira sem tett másképpen. Ha bármikor is volt esélye ebben a harcban, akkor az most volt. A levegőben találkozott az ellenfelével, aki egyből lesújtott rá a kardjával. Kivédte a csapást, mire az erőhatás mind a kettejüket ellökte egymástól. Sem ő, sem Sigil nem értek földet előnyös helyzetben.

Utólag egyikük sem látta, hogy mi értelme volt az a levegőben akrobatikázni egy fénykardharcban, de legalább megpróbálták.

– Pedig esküszöm, hogy ismerek valakit, akinek ez ment – mondta Sigil, miközben feltápáskodott a talajról.

– Az biztos, hogy nem a tükörben ismerkedtél meg vele – vágta hozzá Wess, felkészülve egy újabb támadásra.

Sigil érezte, hogy fogytán az idő, ezért ismét rohamot indított ellene. Ezúttal hagyta a levegőben ugrálást, az Erő legnagyobb szakértőire hagyva ezt a harcstílust. A földön tartotta a lábát, szemből támadva Mirára.

Wess elkapta a fejét a kardcsapás elől, aztán ellentámadásba kezdett. A sith nyakát célozta a kardjával, aki reflexből hátralökte őt az Erővel. Olyan erővel ütközött a raktér falának, hogy azt hitte, hogy beletört a gerince az ütközésbe.

De egy-két bordája biztosan.

– Tudod, akár fel is adhatnád – vetette fel Sigil. – Erősebb vagyok nálad. Én is tudom, meg te is tudod, hogy meg fogsz halni. Akkor minek itt kínlódní?

– Kösz, de ha már meg kell halnom, akkor inkább harcban haljak meg – felelte Mira. – Vagy talán boruljak le eléd? Esetleg nyaljam fényesre a bakancsodat, mielőtt lecsapod a fejemet, hátha kíméletes leszel? Na ne röhögtes. Különben is, még semmi sem dőlt el – mondta céltudatosan, noha a törött bordák és a kimerültség mást sugallt neki.

– Mindig a hülye utat választjátok – rázta a fejét Sigil.

A körülmények azt sugallták Mirának, hogy védekezzen, de ő nem volt hajlandó rá. Ha valóban véget kellett érnie az életének, akkor igenis az övé lesz a kezdeményezés. Sigil felé vette az irányt, aki a meglepetésére széles mosollyal az arcán fogadta a támadását.

Mira a sith vállát támadta a kardjával, Sigil szembe fordította vele a fegyverét, mire Wess megfordította a markolatot a kezében, a padlóba mártva a penge végét. A fegyver heves szikrák kíséretében indult meg a sith felé, aki tudta, hogy végezhet a nővel, de az életébe fog kerülni – tehát Wess valóban elfogadta a sorsát.

Sigil lefordította a kardját, kivédve a támadást. Amint a két penge összeért, Mira állba rúgta őt. Hátra tántorodott, Wess nem követte őt, inkább hátrálni kezdett. Ő

sem kezdett egyből ellentámadásba, ehelyett a szájához emelte a kezét, a saját vérét látva rajta.

– Hm... Nem hittem volna, hogy sikerül kárt tenned bennem...

– És még fogok is – mondta harciasan Mira. Nem hátrált véletlenül. Nem számított rá, hogy bármilyen formában is sikere lesz, de az öreg mégis megsebesült. Tehát volt esélye. Ha nem is győzhette le, de kitarthatott addig, amíg Noeya ideért.

– Nem, nem fogsz – felelte Sigil. – Ezzel csak azt érted el, hogy ritka egy fájdalmas halálod lesz.

– Ahhoz előbb le kéne győznöd! – vágta rá dacosan Mira.

– Egyet se félj, meglesz – mondta, miközben támadásba lendült.

Wess szapora léptekkel próbálta tartani a távolságot Sigiltől, amikor közel ért a falhoz, hirtelen felé vette az irányt. Az öreg készen állt rá, hogy ismét egymásnak veselkedjenek a kardjaik, de ehelyett Mira átugrott felette. A sith utána csapott a fegyverével, felhasítva a bőrt a hátán, amikor földet ért.

Mira felordított a fájdalomtól, de elég önkontrollja volt ahhoz, hogy folytassa a mozdulatsort. Megfordult, elütötte magától a sith fénykardját, aztán megpróbálta ellökni magától Sigilt az Erővel.

A sith még idejében reagált, a saját erejével kontrázva. Egy másodpercig úgy tűnt, hogy bármelyik fél győzhet, de végül Wess alulmaradt az öreggel szemben. Egyenesen a fal felé repült, de útközben beleütközött egy ládába, ami talán az egyetlen nagyobb dolog volt ebben a helyiségben. A mágnesesen rögzített fémkonténer egy millimétert sem mozdult el az ütközéstől, amíg Wess két métert repült róla a másik irányba.

Mira megpróbált feltápászkodni, de a bal keze nem akart engedelmeskedni. Beletört az ütközésbe. A másik kezében a fénykardját fogta, de még így is támasznak tudta használni. Megpróbált felkelni a földről, de Sigil még azelőtt elérte, hogy sikerrel járt volna.

Kirúgta a kezéből a fénykardot, miközben Wess az utolsó erejéből megpróbált kigurulni az útjából – de az törött csontjai még ezt is igen fájdalmassá tették a számára.

– Felesleges küzdened – mondta Sigil, a hangja hátborzongató nyugalmat árasztott magából. – Eddig sem volt sok értelme, de most már a te primitív logikád szerint sincsen semmi esélyed.

– Dögölj meg – vágta rá Mira.

– Kedves – felelte a sith, aztán belerúgott Wessbe, a hasára fordítva őt. – Alaposan elláttam a bajodat, de még hiányzik valami – mondta, aztán Mira combjába mélyesztette a pengéjét.

Mira üvöltöni kezdett a fájdalomtól. Sigil nem állt meg addig, amíg elérte azt az apró szerkezetet, amit még ő maga ültetett bele annak idején. Wess még azután is ordított, hogy a sith deaktiválta a kardját. A combjához szorította az egyetlen kezét, ami még engedelmeskedett neki, aztán könnyes szemmel kiáltott rá Sigilre.

– Győztél, oké?! Győztél! Végezz velem, te szadista mocsok!

- Szívesen megtenném – felelte Sigil. – De Noeyát várja a megtiszteltetés.
- Ő sosem fog ártani nekem! – vágta rá Mira.
- Jelen körülmények között nem, de változni fognak a dolgok azután, hogy elkezdem tanítani – felelte a sith. – Ideális próbatétel leszel neki. Főleg, hogy az apád orra előtt fogja megtenni!
- Te miről beszélsz? – kérdezte Wess, a fájdalommal küzdve.
- Arról neked felesleges tudnod – mondta az öreg. – Most pedig ideje a celládba kísérenem téged. Örülök, hogy karbantartottátok nekem. A lábad miatt pedig utólag is bocs, de valamivel biztosítani kellett, hogy nyugton maradj az út alatt, nemde?

\*\*\*

A Reaver már készen állt az indulásra, de Fenn úgy döntött, hogy még tesz egy gyors megállót a hangár és a gyengélkedő között. Megállt Rya kabinja előtt, még egyszer végiggondolta, hogy mit fog mondani neki, aztán meg akarta nyomni a jelzőt.

De az ajtó még azelőtt kinyílt, hogy hozzáért volna.

– Mit akarsz? – kérdezte Venn, a sarokban kuporodott össze. Letörölte a könnyeit, de látszott rajta, hogy rengeteget sírt.

– Átérezem a helyzedet. Tudom, hogy mi az a veszteség – mondta Jaris. – De ez nem ok arra, hogy hátat fordíts ennek az egésznek.

– Én sosem akartam ebben részt venni – szögezte le Rya. – Ann ötlete volt, hogy menjünk Sigil után, én csak azért mentem veled, hogy nehogy baja essen. Kudarcot vallottam. Az én részemről ennek vége van.

– És mi lesz azokkal, akik körülvesznek téged? – vágta rá Fenn. – Mi lesz azzal a számtalan lélekkel, akik meghal, hogy ha Sigil megszerzi azt, amit akar? Harmónia képtelen lesz megállítani őt, nélküle pedig semmi sincs ebben a galaxisban, ami gátat szabhat a hatalomvágyának. Szükségünk van rád, Rya. Itt nem csak rólam van szó, vagy rólad, az egész galaxis sorsa forog kockán!

– Ezt korábban is mondták már – vágta rá Venn. – Az én időmben felvettem a kesztyűt, nem csak önmagamért, vagy a körülöttem lévőkért, hanem Ann-ért. Nem tudtam, hogy valaha is látom-e őt, csak azt tudtam, hogy ha a gonosz győz, akkor sosem kaphatja meg azt az életet, amit megérdemelt. Ez tartotta bennem a lelket, egész végig. De mit értem el azzal, hogy megállítottam Serkesht? Milyen élet jutott neki?

– Jobb, mint amilyet nélküled kapott volna – felelte Jaris. – Neked hála visszakapta a testvérét, volt apja, házassága és olyan kalandoknak volt a részese, amiket korábban el sem tudott képzelni. Ha itt lenne, ő is egyet értene azzal, hogy megérte.

A twi'lek megrázta a fejét, aztán lesütötte a szemét.

– A múlt az a múlt, nem lehet változtatni rajta – foyltatta Fenn. – Mi még itt vagyunk. Selene még lélegzik és tudom, hogy Mira is odakint van valahol. Ha most visszalépsz, akkor hagyod nyerni Sigilt és őket is veszélybe sodrod...

– Hát erről lenne szó? – szakította őt félbe Rya. – Nem hiszel benne, hogy egyedül is képes vagy rá?

– Szükségem van rád – ismerte be Fenn.

A twi'lek megrázta a fejét.

– Nem rám van szükséged, hanem arra, hogy ismét önmagad legyél – mondta Venn. – Ann rengeteget mesélt rólad, tudom, hogy milyen ember voltál akkor. Erős, határozott, nemes. Most annyi minden változott meg körülötted, olyan sok nyomás nehezedik a válladra, hogy elvesztetted azt az embert. Tudom, hogy így van, mert én is ismerem ezt az érzést, az én időmben én is átéltem már ugyanezt. Úgy érzed, hogy ez neked nem megy, azt hiszed, segítségre van szükséged. Pedig nincs szükséged másra, mint önmagadra. Te vagy a próféta, a jelenléted kézzel fogható az Erőben, vagy olyan erős, mint én vagy Ann volt, vagy olyan erős, mint Sigil.

– De mi van, hogy ha kudarcot vallok? – kérdezte Fenn.

– A szemed előtt áll a végeredmény – felelte Rya. – Az én időm már lejárt, az én harcom már véget ért. De tiéd csak most kezdődik. Azt nem mondhatom meg előre, hogy mi lesz a vége a kettőtök harcának, de azt tudom, hogy minél inkább visszatérsz a régi önmagadhoz, annál több esélyed lesz a győzelemre.

– Értem – mondta Jaris, elfogadva Venn tanácsát. – És mi lesz veled?

Nem érkezett válasz. Rya magához ölelte a lábát, a combjába temetve az arcát. Fenn egy kis ideig az ajtóban maradt, nem tudta eldönteni, hogy vigasztalni kezdje őt, vagy inkább hagyja őt békében.

Végül elsétált.

\*\*\*

Noeya még soha az életében nem igyekezett annyira, mint ezekben a percekben. Már a rosszullét határán volt, amikor elérte a Skyrangert. A kimerültsége még jobban csökkentette az esélyeit Sigillel szemben, de őt már nem érdekelték az esélyek. Egy igazi barátja volt ebben az életben. Lehet, hogy belehal, de küzdeni fog érte.

Meglepte, hogy a hajó tárva-nyitva állt előtte. Érezte Mira jelenlétét az Erőben, megsérült, rettenetes kínok gyötörték őt, azt sem tartotta kizártnak, hogy az öreg kínozni kezdte, még ha annak nem is lett volna sok értelme. Sigilt is érzékelte a hajón belül, pont ugyanott volt, mint Wess: a börtönszobában.

– Micsoda meglepetés! – mondta Sigil, amikor meglátta Noeyát.

Adane megállt, a kezébe véve a fénykardját. A cella aktív volt, Mira mögötte kellett, hogy legyen, sérülten, harcképtelenül, de még az eszméleténél. Az öregnek az energiafal előtt kellett elhelyezkednie, alighanem készen állt a harcra.

– Felesleges a süketelés – szögezte le Noeya. – Mind a ketten tudjuk, hogy miért vagyunk itt – mondta, miközben aktiválta a fénykardját.

– Nem, ártatlanom, neked fogalmad sincsen róla, hogy miért hívtalak ide – jelentette ki Sigil. – Egy ajánlatom van a számodra.

– Nem kérek belőle – szögezte le Adane.

– De miért? Hiszen még meg sem hallgattál – mondta az öreg.

– Azért, márt ártottál a barátomnak – felelte Noeya. – Így engem is bántottál.

– Áh, igen, a kis Mira Wess – nézett le rá Sigil. – Roppant akaratos egy hölgy. Tudod hogy hányszor próbált meg figyelmeztetni téged, hogy ez egy csapda? Még sosem kellett annyira koncentrálnom ahhoz, hogy hallatlanak maradjanak az Erőn keresztül közvetített gondolatok. Ami a fizikai világot illeti, nos, ott sem okoz csalódást. Hasznos kis cella ez, ha az ember úgy akarja, még a hangot sem engedi át. Szegény pára azóta ordít próbál, hogy betetted ide a lábadat. Még az energiapajzsba is belevágott a még, nos, működőképes kezével, így már az sem annyira működőképes.

– Ezért megfizetsz – szögezte le Adane.

– Nem hiszem – rázta meg a fejét Sigil. – De te még hasznot húzhatsz a dologból.

– Engem nem érdekel a haszon – vágta rá Noeya.

– Áh, dehogynem érdekel – mosolyodott el Sigil. – Érezni az aurádon, hogy még sith vagy. Eltávolodtál egy csöppet attól a kőszívű gyilkostól, aki voltál, alighanem az ifjú Mira puhított meg téged, azzal a kedves kis mosolyával. De te még mindig te vagy. Érzem bennem a haragot, azt a rettenetes dühöt, amit a helyzeted szított benned. Megvakultál, és úgy tűnik, ezen már senki sem segíthet. Attól félsz, hogy örök sötétségben fogod leélni a hátralevő életedet.

– Honnan tudod, hogy vak vagyok? – felelte Adane. Nem viselte a fejkendőjét és hibát sem vélt felfedezni az álcájában.

– Megvannak a jelek – felelte Sigil. – A járásod, az az apró üresség, ami visszatükröződik a tekintetedből. Ráadásul nem tűnt fel neked, hogy végeztem egy-két „apró” módosítást Mirán.

– Szemétláda – vágta rá Noeya.

– Sőt ami azt illeti, nem is csináltam vele semmit – nevetett fel az öreg. – Szörnyű lehet neked. Nem elég, hogy egy egyszerű filmet nem tudsz megnézni a tévében, de még a nagy barátodról sem tudsz semmit, amikor ott van az orrod előtt.

– Hidd el, neked még rosszabb lesz azután, hogy végeztem veled – felelte Noeya.

– És aztán mihez kezdenél? – kérdezte Sigil. – A barátodnál járnád a világot, vakon, tehetetlenül, egészen addig, amíg vissza nem talál az apjához? Tudod, hogy meg fog történni. Tudod, hogy magadra fog hagyni téged egy idő után. Aztán mi lesz? Megmondom én, elszomorodsz, visszatérsz a Sötét Oldalhoz, aztán egészen addig fogod zargatni a galaxis népeit, amíg a halálodba nem kergeted magadat. Ismerd be, ez a sors elkerülhetetlen.

– Meglehet, de neked akkorra már mindegy lesz – felelte Noeya.

– Igen, ezt már elmondtad egy párszor – nyugtázta az öreg. – Érdekes módon, még nem történt semmi. Hezitálsz, félsz, te nem akarsz igazán ezt a harcot. Érdekel az ajánlatom, még ha nem is vagy hajlandó beismerni. Hiszen hajt téged a dac, bosszút akarsz állni egy olyasvalakiért, aki úgyis magadra fog hagyni téged előbb-utóbb. De ennek nem kell így lennie, hiszen még véget érhet a szenvedésed. Még visszakaphatod azt, amit elvesztettél. Még teljes lehetsz.

– Miről beszélsz? – vált kíváncsivá Noeya. Rühellte beismerni önmagának, de igenis érdekelt volt az ajánlatban.



– Láttad a látomást, tudod, hogy mire voltak képesek az istenek, amikor erejük teljében voltak – magyarázta Sigil. – Harmónia már csak az árnyéka önmagának, de a Mentor hamarosan vissza fog térni. Történetesen rájöttem, hogy hol összpontosul az ereje és arra is, miként tudom azt magamba szívni. Isten leszek, márpedig egy isten bármire képes. Csak egy csettintésbe fog kerülni, és máris visszanyered a szemed világát. Hát nem ez az, amire már mindennél jobban vágysz? – Noeya szóról szóra jobban utálta magát. Mert az öregnek minden egyes szava igaz volt.

– De igen – ismerte be Noeya. – De mi garantálja, hogy megkapom, amit akarok?

– Én mindig is kegyes voltam a tanítványaimhoz – felelte Sigil. – Ha a pártomra állsz, megkapod, amit akarsz és talán még többet is.

– Miért kellek neked egyáltalán? – kérdezte Noeya.

– Nos, nincs túl sok értelmes lény a galaxisban, aki azt akarná, hogy isten legyen belőlem – felelte az öreg. – Történetesen van egy bizonyos Jaris Fenn, aki az utamba fog állni, már biztos vagyok benne, hogy ez így lesz. Kell valaki, aki segít nekem eljutni a Sötétség oltárához és aztán fedezi a hátamat addig, amíg magamba nem szívom a Mentor minden erejét. Ha ez megtörtént, meg fogom hódítani ezt a kvadránst és végül az egész galaxist. Ez egy elég hosszú folyamat, nyilvánvalóan szükségem lesz valakire, aki segít az új államom irányításában. Te lehetsz az a személy.

– Egy frászt leszek az – vágta rá Noeya. – Mira a barátom, nem fogom hagyni, hogy az én döntésem legyen a vége az életének. Ismerem a sith útjait, alighanem a beavatásom miatt döntöttél úgy, hogy életben hagyod. Ezért és azért, hogy addig is legyen kit kínoznod, nem igaz? Nem hagyom, hogy ez megtörténjen.

– Valóban eldobnád magadtól az életedet egy rossz barát miatt? – kérdezte Sigil.

– Erre már tudod a választ – mondta, támadóállást felvéve. – Természetesen, még elgondolkoznék rajta, ha hajlandó vagy változtatni a feltételeiden.

– Mit akarsz? – kérdezte az öreg.

– A tanítványod leszek, de Mirát kiteszük itt az állomáson – jelentette ki Noeya. – Soha többé nem fogod őt zargatni és engem sem fogsz utána küldeni azért, hogy ártsak neki. Ő megmenekül, én a tiéd a leszek. Ez az ajánlatom.

Sigil válaszút elé került. Nem így tervezte, ráadásul bízott benne hogy harcban meg tudta törni Adanét. A gond csak az, hogy a legutóbb is győzött, de nemhogy nyert egy szövetségest, hanem elvesztette az egyetlen olyan személyt, aki önmagán kívül fontos volt neki. Még így is kemény dió lett volna a döntés, de volt egy része, akinek igenis sokat jelentett Mira.

– Megbeszéltük.

A cella lekapcsolt, Mira végre beszélhetett. Korábban figyelmeztetni akarta Noeyát, de nem volt hülye, látta a párbeszédet, még ha nem is hallotta, hogy mint mondtak. Tudta, hogy ők ketten már megszűntek ellenségek lenni.

– Noeya, mit tettél? – fordult felé.

– Az egyetlen dolgot, amire lehetőségem volt – felelte. – Én mostantól kezdve őt fogom szolgálni, te pedig elsétálhatsz innen.

## *A Jedi – Barátság*

- Nem tudok járni – rázta meg a fejét Wess.
- Nem ebben egyeztünk meg – vágta rá Adane.
- Azt kérted, hogy elhagyhassa a hajót – felelte Sigil. – Elhagyni elhagyhatja attól még, hogy nem tud járni. Kúszni még tud.

*Darth Raven*